

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Γ.Ο.Χ. ΔΩΔ/ΣΟΥ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2006

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ • ΕΤΟΣ ΙΓ' • ΤΕΥΧΟΣ 69

Πάσχα πρό του Πάσχα

Μετά μῆνας ἕξ ἀπό τῆς τοῦ Προδρόμου Συλλήψεως, ἀπεστάλη ὁ Ἅγγελος Γαβριήλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίας· ἥτις, ἐξελθοῦσα τοῦ Ναοῦ ὡς κόρη τελεία, ὑπῆρχεν ἤδη πρό τεσσάρων μηνῶν, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πατέρων, μεμνηστευμένη τῷ Ἰωσήφ. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, προσηγόρευσε αὐτὴν, λέγων: Χαῖρε, κεχαριστωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν. Ἡ δὲ Παρθένος, μετὰ τινα ταραχὴν τῆς ψυχῆς καὶ διαλογισμὸν καὶ φόβον, διὰ τοιοῦτον ἀσπασμὸν, τέλος, πληροφορηθεῖσα τὴν δι' αὐτῆς ἀνερμήνευτον τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν καὶ ἀπόρρητον οικονομίαν, καὶ πιστεύσασα, ὅτι πάντα δυνατὰ εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ βούλημα, ἀποκρίνεται ἐν ταπεινώσει· Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τούτῳ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπέρχεται ἐπ' αὐτὴν· ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἐπισκιάζει τὴν πανάμωμον αὐτῆς γαστέρα· καὶ ὁ προαιώνιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, συλλαμβάνεται ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, καὶ σαρκοῦται ἐκ τῶν ἀκράντων αὐτῆς αἱμάτων (Λουκ. α', 26-38).

Ἔχουσα λοιπὸν ἐν γαστρὶ τὸν ἀχώρητον ἢ μακαρία Παρθένος, ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς ἐκ Ναζαρέτ εἰς τὰ ὄρεινά τῆς Ἰουδαίας μέρη, εἰς μίαν τῶν ἐκεῖ πόλεων, (τὰ Ἱεροσόλυμα τυχόν, ἢ τὴν Βηθλεέμ, ἢ τὴν Χεβρών, κατ' ἄλλου), ἐνθα εἶχε τὴν οἴκησιν ὁ Ζαχαρίας· ἵνα εὐ-

Αἱ εἰκόνες παραλείπονται
δι' εὐνόητους λόγους

ροῦσα Ἐλισάβει τὴν συγγενῆ, συγχαρῆ αὐτῇ διὰ τὴν εἰς τὸ γῆρας αὐτῆς κυοφορίαν, ἣν παρά τοῦ Ἁγγέλου ἔμαθε, διηγηθῆ δὲ μᾶλλον πρὸς αὐτὴν καὶ τὰ μεγαλεῖα, ὅσα ὁ Δυνατός νύδόκησε ποιῆ-

σαι δι' αὐτῆς. Καὶ ἀσπάζεται μὲν τὴν Ἐλισάβει, εἰσελθοῦσα πρὸς αὐτήν· ἡ δὲ, μόλις ἀκούσασα τῆς Μαρίας τὸν ἀσπασμὸν, αἰσθάνεται ὅτι, τὸ ἐν αὐτῇ ἐξάμνηνον ἤδη ἔμβρυον σκιρτᾷ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ διὰ τοιοῦτου σκιρτήματος, καὶ πρὶν ἔτι ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ζωῆς, προφητεύει τὴν ἀνατολήν τοῦ νοπτῷ Ἠλίου. Ἀμέσως Πνεύματος ἁγίου πλησθεῖσα ἡ γηραιά Ἐλισάβει γνωρίζει τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου αὐτῆς, καὶ μακαρίζει μεγαλοφώνως καὶ τὸν ἐν αὐτῇ βασταζόμενον καρπὸν. Ἡ δὲ Παρθένος, κινηθεῖσα τότε καὶ αὐτὴ εἰς μίαν ὑπερφυῖ ἀγαλλίασιν πνεύματος, ψάλλει τὴν θεοπρεπῆ ᾠδήν, τὴν ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ πρώτην, δοξολο-

γοῦσα τὸν ἑαυτῆς Θεὸν καὶ Σωτῆρα καὶ λέγουσα: Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου· καὶ τὰ λοιπὰ, καθὼς ἐγγράφως παρέδωκεν ἡμῖν ὁ θεηγόρος Λουκᾶς (α'. 39-55). Διὰ τοῦτο ἀξίως τάττεται ἡ Παρθένος Μαρίας καὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ἢ Πρῶτη τῶν ἱερῶν Συγγραφέων τῆς Νέας Διαθήκης. (Ἀπὸ τὸ Μέγα Ὁρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας).

Τὸ κοσμοχαρμόσυνο τοῦτο γεγονός τῆς ἀγγελίας τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὄντως Πάσχα πρό τοῦ Πάσχα.

**Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ.
κ. Χρυσόστομου, ἐλάβομεν τὴν ἀπό
4-2-06 κάτωθι ἐπιστολήν του.**

Ἀδελφέ Καλλίνικε καίρε ἐν Κυρίῳ.

Λαμβάνω προσωπικὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπικοινωνήσω γραπτῶς μαζί σου κατόπιν ἀποτυχίας πολλῶν προσπαθειῶν μου, ὡς γνωρίζεις, ὅπως πείσω τὴν ἀγάπην σου διὰ μίαν συνάντησίν μας ἀδελφικὴν κατὰ τὰς ἐπισκέψεις σου εἰς Ἀθήνας, πρὸς συνομιλίαν μας ἐπὶ τοῦ θρυλικοῦ θέματος τῆς ἀποσχίσεώς σου ἕνεκα δεξιόθεν πειρασμοῦ.

Δυστυχῶς, παρὰ τὰς προσπάθειάς μου ἀπέφυγες τὴν συνάντησιν, ἡ ὁποία καὶ ἂν δέν θά ἦτο τελεσφόρος, οὐδένα ἐξ ἡμῶν θά ἔβλαπτε.

Προκρίνεις τὴν ἀπόσχισιν καὶ ἀπομόνωσίν σου ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δέν ἀναλογίζεσαι τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τὴν ἰδικὴν σου στηρίζεις, ὡσάν νὰ μὴ γνωρίζῃς τὸ βάρος τοῦ σχίσματος πού δημιουργεῖς, τὸ ὁποῖον οὔτε αἷμα μαρτυρίου ἀποπλύνει, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον.

Ἄκουσον ἀδελφέ: Ἡμεῖς οὔτε αἰρετικοὶ εἴμεθα ἀγωνιζόμενοι μετὰ θυσιῶν τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, οὔτε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως διεστρέψαμεν, οὔτε τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἠθετήσαμεν, οὔτε τὰς ἰδικὰς μας γνώμας προσεθέσαμεν.

Σφάλλεις εἰς τὰς ἐκτιμήσεις καὶ κρίσεις σου.

Διὰ τὴν ἀνοθευτὸν πίστιν μας ἀγωνιζόμεθα παιδιόθεν μέχρι τῆς ἡλικίας αὐτῆς τῶν 85 ἐτῶν.

Προσφέρω λοιπὸν μίαν προσωπικὴν μου γνώμην διὰ τὴν ἐννοήσῃς καλλίτερον τί δεχόμεθα ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ὁ Θεὸς εἶναι παντογνώστης καὶ προγνώστης.

Προεγνώριζεν ὅθεν τὴν πτώσιν τοῦ Ἀδάμ καὶ δέν ἐξενίσθη ἐκ τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος, ὥστε νὰ ἀποφασίσῃ τὴν ἐνανθρώπησίν Του διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ μόνον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ βουλή Του ἦτο προαιωνία κατὰ τὸ στικηρόν τοῦ Ἐσπερινοῦ εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος μᾶς ἀναλύει τὴν ὑπόθεσιν: «Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι» (Ἰωαν. 10-10)

Τὸ περισσὸν γνωματεύουν οἱ θεολόγοι εἶναι ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐχει λοιπὸν μεγάλην θεολογικὴν βαθύτητα ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ καλὸν εἶναι ἡμεῖς οἱ πτωχοί, «θεολογοῦντες!» νὰ μὴ ἐπιθέτουμε φορτία δυσβάστακτα ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν ὤμων μας διότι θά πέσωμεν καὶ θά συντριβῶμεν.

Ἐπαναλαμβάνω ἀδελφέ: Δέν εἴμεθα αἰρετικοὶ οὔτε διαστροφεῖς πατερικῶν δοξασιῶν, ἀλλὰ οἱ πρόσοῦ ἀγωνισταὶ καὶ παλαίμαχοι τῆς ἀνοθεύτου ὀρθοδοξίας ὑποστάντες διώξεις καὶ στερήσεις καὶ φυλακὰς χάριτι Χριστοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1951-1953 καὶ ἐντεῦθεν!

Σύνελθε ἀδελφέ καὶ ἄφες τὴν «διαφώτισιν» διὰ τοῦ ἀψύχου χάρτου, ἡ ὁποία εἶναι ἐκτὸς θέματος καὶ παγώνει τὸ σχίσμα σου.

Ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ θά εἶναι αὐστηροτέρα καὶ αὐτῶν τῶν βαρέων ἀμαρτημάτων, διότι ἡ ζῆμια πού προξενεῖς δέν εἶναι μόνον εἰς τὴν ψυχὴν σου ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Σὺ ἀκέφαλος καὶ ἐπιθετικὸς κατὰ τῆς προϊσταμένης σου Ἀρχῆς, πιστεύεις ὅτι ἐργάζεσαι θεαρέστως, ἐνῶ τελεῖς ὑπὸ δεξιόθεν ἐπηρείας ἡ ὁποία σοῦ ἐντείνει τὴν ἀπόσχισιν μηδεμιᾶς αἰτίας ὑπαρχούσης· διότι, ἐπαναλαμβάνω, οὐδεὶς ἀντιλέγει εἰς τὸ «διὰ τὴν

ἡμῶν σωτηρίαν».

Πέραν αὐτοῦ ὅμως, ἠβουλήθη ὁ Θεὸς νὰ ἀγιασθῇ καὶ Θεώσῃ κατὰ χάριν τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς ἁγίας σαρκώσεώς Του.

Καί, ἐφόσον ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε προαιωνία, τὰ «ἂν» καὶ τὰ «οὕτως ἢ ἀλλέως» δέν ἔχουν θέσιν διενέξεως καὶ ἀποσχίσεώς σου.

Οὔτε καὶ τὰ περὶ θεοψυχῆς καὶ αὐλίας τοῦ Ἀδάμ καὶ λοιπὰς πλάνας, τὰς ὁποίας ἀπόβαλε καὶ ἀποκήρυξεν, ἔαν ἀληθῶς ἀγωνιᾷς διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐνότητα.

Ἄρκεσου μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Πατερικῶν κειμένων χωρὶς σχόλια, διότι ἐγράψαν κατὰ τὴν ἄνω Θεολογίαν καὶ πληροφορίαν, ὑπὸ ἁγίων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἐστεφάνωσεν ὁ Κύριος.

Ἐλθέ εἰς ἑαυτὸν ἀγαππτε ἀδελφέ, ταπεινώθητι καὶ μετανόησον καὶ ἐνσωματώθητι εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἵνα σέ ἐπισκιάσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ πορευθῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐλπίδι σωτηρίας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου. Ἀμήν.

Ἐκ βαθέων εὐχὴ καὶ παράκλησίς μου προσωπική.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

**Ἡ ἀπάντησις τοῦ Σεβασμιωτάτου
κ. Καλλινίκου**

Μακαριώτατε,

Ἐλαβον τὴν ἀπό 4-2-06 ἐπιστολήν σας καὶ ἐλυπήθην σφόδρα ἀλλὰ καὶ ἱκανοποιήθην ὡσαύτως πολὺ.

Δέν ἐλυπήθην διὰ τοὺς βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς πρὸς τὸ πρόσωπόν μου, οὔτε καὶ διὰ τὸ ἦθος καὶ ὕφος τῆς ἐπιστολῆς, καθὼς δέν μειώνει οὔτε ταπεινώνει τὸν παραλήπτην, ἀλλὰ τὸν ἀποστολέα της, ἐλυπήθην ὅμως διότι εὐρίσκεσθε ἀκόμη εἰς τὴν πλάνην, καταχωρῶντάς την μάλιστα ὡς «ὀρθόδοξον». Ἐχάρην δέ, διότι διεπίστωσα διὰ μίαν φοράν ἀκόμη τὸ πόσον χρήσιμον ὑπῆρξε τὸ βιβλίον μου.

Ἐπίσης σεβόμενος τὴν θέσιν σας καὶ τὴν ἡλικίαν σας, δέν θά θίξω πρόσωπα τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐκτὸς συνόδου ἐπὶ χρόνων ἱκανῶν. Εἰργάζοντο οὗτοι θεαρέστως, ἢ τελούσαν ἐκ δεξιόθεν ἐπηρείας; Ἐδώσατε καὶ εἰς αὐτοὺς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ὡς εἰς ἐμέ; Ἐνῶ, ὡς γνωρίζετε καλῶς, ὅτι ἡ ἀπόσχισίς μου κυρίως ἔγινε ἐξ αἰτίας τῆς κακοδοξίας σας. (βλ. ΛΑ' Ἀποστ. καὶ ΙΕ', τῆς ΑΒ' Συνόδου).

Ἐρχομαι εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Ἡ ἐπιθετικότης μου Δέσποτα δέν ἔχει καμμία σχέση μετὰ τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν πλάνην, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας. Ἀπεναντίας χρειάζεται καὶ ἐπιβάλλεται ὅπως καὶ εἰς τὸ ἀνακύψαν θεολογικὸ θέμα: «οὕτως ἢ ἀλλέως ὁ Χριστὸς θά ἐρχόταν...», τὸ ὁποῖον ἐσεῖς τὸ ἐγράψατε καὶ ἐσεῖς τὸ πιστεύετε ἀκόμη. Θά λυθῆ λοιπὸν, μόνον ὅταν ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ ἐπίσκοποι δεχόμεθα τὰ ἰδικὰ σας κακόδοξα σχόλια, διαβάζοντας κατὰ τὴν ἰδικὴν σας προτροπὴν τὰ «Πατερικά χωρὶς σχόλια»; Καὶ ἀρκεῖ τοῦτο, πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τῆς κακοδοξίας σας; Εἶναι αὐτὸ λογικόν, «ἀρκέσου μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Πατερικῶν κειμένων χωρὶς σχόλια...»; Πῶς τότε θά δυνηθῆτε ὡς Ἀρχιεπίσκοπος νὰ ἀποκαλύψετε τὴν πλάνην ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν; Λέγοντες μόνον ὅτι «καλὸν εἶναι ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ, «θεολογοῦντες»! νὰ μὴ

ἐπιθέτουμε φορτία δυσβάστακτα ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν ὤμων μας διότι θά πέσωμεν καὶ θά συντριβῶμεν», τότε λύονται αὐτομάτως ὅλα τὰ προβλήματα;

Ὅμως ἡμεῖς, ἐπειδὴ δέν γνωρίζομεν θεολογίαν, ἀναγκαζόμεθα νά φέρωμεν τήν θεολογίαν τῶν ἁγίων πρὸς ἀπόκρουσιν ὧσων ἐπιχειροῦν νά τήν ἀλλοιώσουν. Πρὸς αὐτήν λοιπόν τήν κατεύθυνσιν ἀγωνιζόμεθα καὶ νομίζω ὅτι, χάριτι Χριστοῦ δέν θά πρέπει νά φοβούμεθα νά συντριβῶμεν ὡς μᾶς γράφετε.

Μία φορά μόνον ἐθεολογήσαμεν ἐξ ἰδίων καὶ τὰ κάναμε μούσκεμα. Ὅμως, εὐθύς παρευθύς, ἐν τῷ ἄμα καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης χρονοτριβῆς, διωρθώσαμεν τὸ λάθος μας. Ἡ ἐπαναφορά του ὁμως εἰς τήν ἐπιφάνειαν, δείχνει ἀκόμη διά μίαν φοράν τήν ἐκ μέρους σας κακοβουλίαν πρὸς τὸ πρόσωπόν μου, ἀλλά καὶ τήν ἐμπάθειαν! Παρά ταῦτα δέχομαι νά ξαναδιορθώσω τὸ ἐξ ἀγνοίας μου ἐσφαλμένο νόημα τῆς «θεοψυχῆς», καὶ νά ὁμολογήσω ὅτι εἶναι αἵρεσις. Τὸ ἀποκρυπτικῶς μετά πάσης βδελυγμίας καὶ ἀναθεματισμοῦ, λέγοντας τὸ ὀρθόν, ὅτι: ἡ Θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ψυχὴ δέν γίνεται. Καὶ ὅτι προσέλαβε ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Ὅμως «τά περὶ αὐλίας τοῦ Ἀδάμ», δέν εἰπώθησαν ἀπὸ ἐμέ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν κ. Κοκκινάκη. Ἡ μεγάλη ὁμως «συμπάθεια» τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου τὸ ἐχρέωσε εἰς ἐμέ. Ὅμως ἀποκηρύξεις διὰ ξένα κόλλυθα δέν κάνω. Πιστεύω τὸ τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα. Ὅμως ἡ δεοντολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπιβάλλει νά πράξετε καὶ ἐσεῖς καὶ ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς παρομοίως, διὰ κάθε μίαν κακοδοξίαν σας, τὰς ὁποίας καὶ καταγράψω εἰς τήν παρούσαν ἐπιστολήν μου. Ἀκόμη πρέπει νά ὁμολογήσετε καὶ ἐσεῖς ὅτι, ἡ ἀνθρωπίνην ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ μετά τήν πρόσληψίν της ἀπὸ τήν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, λέγεται ψυχὴ Θεοῦ ἢ θεοψυχὴ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἀκόμη ὀρισμένοι τὸ ἀρνοῦνται, λέγοντες μόνον ψυχὴ Χριστοῦ, δηλαδή, ὁ Χριστός δέν ἦτο Θεός! Ἄλλως, καὶ δέν ἐνεργήσετε παρομοίως εἰς μάτην προσπαθεῖτε μὲ ἀπειλὰς παιδικῆς ἀφελείας καὶ νοοτροπίας νά με ἐπαναφέρετε εἰς τήν σύνοδόν σας, καθόσον μάλιστα ἰσχυρίζεσθε ὅτι τὸ ἐπιθυμεῖτε, ὁμως, κάτι τέτοιο δέν τὸ πιστεύω ὑστερον ἀπὸ ὅσα μοῦ ἐκάματε.

Τὸ πόσον δέ με ἐπιθυμεῖτε εἰς τήν σύνοδόν σας, φαίνεται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς συνόδου σας: «...Κατηγορεῖ ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας μας, δῆθεν ὡς αἰρετικούς, ἐπειδὴ ἀκολουθοῦν τήν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι διδάσκουν ὅτι καὶ ἐάν ἀκόμη δέν ἀμάρταναν οἱ πρωτόπλαστοι, θά ἐννηθρώπιζεν ὁ Χριστός! Γι' αὐτὸ στίς 17 Νοεμβρίου 1998 ἡ Ἱ. Σύνοδος προέβη στήν καθάρεισίν του!» (Βλέπε περιοδικόν «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τεῦχος 901, σελίς 15-16).

Οἱ ἅγιοι ὁμως κατηγορηματικῶς σᾶς διαψεύδουν ὅτι, τοῦτο τὸ ἐδιδάχθητε ἀπ' αὐτούς.

Ὁ γάρ ἅγ. Εἰρηναιὸς ἀναφέρει: (βιβλ. α'. κεφ. 18') «εἰ μὴ ἐδεῖτο φησί, ἡ σὰρξ τοῦ σωθῆναι, οὐκ ἂν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σὰρξ ἐγένετο». Ὁ Ὁριγένης (ὁμιλία κδ'. εἰς τούς Ἀριθμούς) «εἰ μὴ ἦν ἁμαρτία, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός διέμεινεν ἄν, ὅπερ ἦν ἐν ἀρχῇ Θεός Λόγος». Ὁ ἅγ. Ἀθανάσιος (ὁμιλ. γ'. κατὰ Ἀρειανῶν) «προηγείται, φησί, τοῦ γενέσθαι αὐτόν ἄνθρωπον ἢ τῶν ἀνθρώπων χρεία, ἥς ἄνευ οὐκ ἂν ἐνεδύσατο σάρκα» καὶ παρακατιῶν, «διά τὸ μαρτυρῆσαι ἄρα, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἀναδέξασθαι θάνατον, καὶ διά τὸ ἀναστῆναι τούς ἀνθρώπους, καὶ λῦσαι τὰ ἔργα τοῦ δια-

βόλου, ἐλήλυθεν ὁ Σωτὴρ, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία τῆς ἐνσάρκου παρουσίας αὐτοῦ» καὶ προσωτέρω, «τό δέ γενέσθαι αὐτόν ἄνθρωπον, οὐκ ἂν ἐγένετο, εἰ μὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ χρεία γέγονεν αἰτία» καὶ ὁ θεὸς Ἀμβρόσιος (κεφ. στ'.) «τίς ἦν ἡ αἰτία τῆς ἐνσάρκωσης, εἰμὶ ἵνα ἡ σὰρξ ἡ ἐξαμαρτίσασα ἐξαγορασθῆ» καὶ ὁ Αὐγουστίνος (ὁμιλ. γ'. περὶ τῶν ῥημάτων τοῦ Ἀποστόλου) «εἰ μὴ ἀπώλετο ὁ ἄνθρωπος, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός οὐκ ἂν ἔλθοι». Καὶ Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας (βιβλ. ε'. περὶ Τριάδος) «οὐκ ἂν ἡμαρτάνομεν, οὐδ' οὖν ὅμοιος ἡμῖν ἐγένετο ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός», τέλος, ὁ ἅγιος Συμεῶν ὁ νέος Θεολόγος: «...καὶ ἄς γνωρίσωμεν ὅτι ἂν δέν ἤθελε νά σώσῃ ἡμᾶς ὅπου ἐξηγοράσθημεν διά τοῦ τιμίου του αἵματος, δέν ἤθελε καταβῆ εἰς τήν γῆν, καὶ δέν ἤθελε σφαγῆ δι' ἡμᾶς» (Λόγος ΚΣΤ', σελίς 139) (Βλ. περισσότερα εἰς τὸ βιβλίον μου, σελ. 27).

Δέσποτά μου, διερευνήσατε ὄντως τὸ θέμα ὅτι, πρόκειται περὶ «ὑψηλῆς θεολογίας»(!) Καὶ τήν ὁποίαν δέν ἠδυνήθησαν νά κατανοήσουν οὔτε οἱ ἁνωτέρω ἅγιοι! Θαυμάζω λοιπόν τήν «σοφίαν»! ὅλων σας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπορρέει ἡ ἀνωτέρω συνοδική σας ὁμόφωνη ἀπόφασις ἡ κατὰ πάντα «νόμιμος» κατὰ τούς ἁγίους Πατέρας(!) Συνεπῶς, θερμὴ παράκλησίς μου εἶναι νά τήν ἀφήσετε εἰς μνημόσυνον αἰώνιον!

Ἀκόμη θά πρέπει νά θαυμάσω τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς ἐπιστολῆς σας: «Σύνελθε ἀδελφέ καὶ ἄφες τήν «διαφώτισιν» διὰ τοῦ ἀψύχου χάρτου, ἡ ὁποία εἶναι ἐκτός θέματος...»(!) Ἄρα, ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἅγιοι οἱ διαφωτίζοντες ἡμᾶς, διαφορετικῶς ἀπὸ ὅτι ἐσεῖς, εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐκτός θέματος, ἐκτός φωτισμοῦ καὶ προξενοῦν ζημίαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καὶ κακῶς ἔγραψαν ἐπὶ τοῦ ἀψύχου χάρτου;(!)

Ἐντύπωσιν ἀκόμη μοῦ προεξένησε ἡ πρότασις σας πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματός μας: «Προσφέρω λοιπόν μίαν προσωπικὴν μου γνώμην διὰ νά ἐννοήσης καλλίτερον τί δεχόμεθα ἐπὶ τοῦ θέματος».

Διαβάζοντας τήν προσφερομένην γνώμην σας, οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολύ, μοῦ προτείνετε νά ἀποδεχθῶ τήν κακοδοξίαν σας ὡς ἰδανικὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Γράφετε: «Προεγνώριζεν ὅθεν τὴν πτώσιν τοῦ Ἀδάμ καὶ δέν ἐξενίσθη ἐκ τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος, ὥστε νά ἀποφασίσῃ τὴν ἐνανθρώπησιν Του διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ μόνον τοῦ ἀνθρώπου!» Ἐρμηνεύω τὸ νόημα τῶν λεγομένων σας. «Ὁ Θεός προεγνώριζε τὴν πτώσιν τοῦ Ἀδάμ καὶ δέν ξαφνίαστικε ἐξ αὐτῆς, ἔτσι ὥστε νά ἐνανθρωπισθῆ μόνον διὰ τὴν σωτηρίαν»(!) Ὅμως γράφοντες «μόνον διὰ τὴν σωτηρίαν» ἀφήνεται νά ἐννοηθῆ ὅτι, καὶ διὰ κάτι ἄλλο ὁ Χριστός θά ἐρχόταν, ἐκτός δηλαδή τῆς σωτηρίας. Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι ἄλλο, μᾶς λέτε εἶναι ἡ θέωσις, τὸ «περισσόν» τοῦ Εὐαγγελικοῦ χωρίου: «ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσόν ἔχωσι». Ὅμως Δέσποτά μου τὸ «περισσόν» αὐτοῦ τοῦ χωρίου, δηλαδή ἡ θέωσις τὴν ὁποίαν ἔδωσε ὁ Κύριος μετά τὴν πτώσιν, ἀκολουθεῖ ὡς προσθετικόν τῆς σωτηρίας καὶ συνδέεται μὲ τὸν σύνδεσμον «καὶ» (ζῶν ἔχωσι καὶ περισσόν ἔχωσι). Ἄρα δέν εἶναι ἀνεξάρτητη, ἔτσι ὥστε νά φανῆ ὅτι ἐννοεῖται, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεσθε, ὅτι δηλαδή θά ἔπρεπε νά ἔλθῃ ὁ Χριστός καὶ ἐάν ἀκόμη ὁ Ἀδάμ δέν ἔπιπε διὰ νά τοῦ δώσῃ τὸ περισσόν, ἦτοι τὴν θέωσιν.

Πέραν αὐτοῦ ἐσεῖς ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἐσφαλμένο πιστεύω σας ξανά εἰς τὴν ἐπιστολήν σας: «...οὐδεὶς ἀντιλέγει εἰς τὸ "διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν".

Πέραν αὐτοῦ ὅμως, ἠβουλήθη ὁ Θεός νά ἀγιάσῃ καί Θεώσῃ κατὰ χάριν τόν ἄνθρωπον διά τῆς ἀγίας σαρκώσεώς Του»(!)

Ἐνῶ τό ὀρθόν εἶναι νά ἐλέγατε ὅτι, οὐδεῖς ἀντιλέγει διά τήν ἡμῶν σωτηρίαν καί πέραν αὐτῆς προσθετικῶς ἔδωσε καί τό περισσόν τοῦ εὐαγγελικοῦ χωρίου, ἦτοι τήν θέωσιν.

Ἴδού τί λέγουν σχετικῶς οἱ Ἅγιοι περί τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκνός μᾶς λέγει: «Ὁ Θεός λοιπόν ἐδημιούργησε τόν ἄνθρωπον ἄκακον, εὐθύν, ἐνάρετον, ἄλυπον, ἀμέριμνον... βασιλέα τῶν ἐπιγείων, πού κυβερνᾷται «ἄνωθεν», ἐπίγειον καί οὐράνιον, τόν ἐδημιούργησε ζῶσαν ὑπαρξιν πού κατ' οἰκονομίαν ζῆ ἔδω, δηλαδή εἰς τήν παρούσαν ζώην, καί πού μεταβαίνει ἀλλοῦ, δηλαδή εἰς τήν μέλλουσαν ζώην· καί ἡ κατάληξις τοῦ μυστηρίου εἶναι ὅτι θεοῦται μέ τήν ὑπακοήν εἰς τόν Θεόν· θεοῦται μάλιστα μέ τήν κοινωνίαν τοῦ θεοῦ φωτισμοῦ, χωρίς νά μεταβάλλεται εἰς Θεόν κατ' οὐσίαν» (βλ. «ΕΡΓΑ Ι. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ» ΕΠΕ, Τόμος 1. σελ. 211-212).

Ἡ βασική δέ αἰτία διά τήν ὁποίαν οἱ «θεολόγοι» ἀντιπίθενται εἰς τήν ἀνωτέρω γνώμη τοῦ ἁγίου, εἶναι ὁ ἰσχυρισμός των ὅτι: «δέν θά μπορούσε ὁ ἄνθρωπος νά φθάσῃ στήν κοινωνία μέ τόν Θεόν, ἂν δέν ὑπῆρχε ἡ καθ' ὑπόστασιν ἔνωση θείας καί ἀνθρωπίνης φύσεως στόν Χριστό», συνεπῶς θά ἔπρεπε νά ἐνανθρωπισθῆ ὁ Κύριος ἀκόμη καί εἰς τήν περίπτωση μή πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων!

Ἄρα οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολύ, ἀρνοῦνται τήν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ. Καλά δέν γνωρίζουν τό τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τήν Θεοτόκον: «...οὐκ ἀδυνατήσῃ παρά τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα»; (Λουκ. Α', 37). Καί καθ' ὄν χρόνον ὁ Ἀδάμ εὐρισκόταν ἐν τῷ Παραδείσῳ ἀθάνατος ὡν καί τέλειος κατὰ τήν Θ. Γραφήν, δέν ἠδύνατο νά τόν θεώσῃ καί θά ἔπρεπε νά λάβῃ δούλου μορφήν ὁ Κύριος;

Πρὸς τούς «θεολόγους» σας ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεσθε ἵνα μή συντριβῆτε, ἀπαντοῦν οἱ ὄντως Θεολόγοι εἰς τό Ἱερὸν Πηδάλιον: «Εἶναι δέ γνώμη τῶν θεολόγων, ὅτι ἂν δέν ἁμάρτανεν ὁ ἄνθρωπος, ἀθάνατος ἤθελε μετατεθῆ εἰς τήν ἐν οὐρανοῖς μακαριότητα, κἄν καί τό, πότε ἤθελε μετατεθῆ, οὐδεῖς γινώσκει. Οὐ γάρ πάντοτε ἔμελλε νά διατρίβῃ εἰς τόν ἐπὶ γῆς Παράδεισον» (βλ. «Ἱερὸν Πηδάλιον», Κανὼν ΡΚ' 109, σελ. 523).

Εἶναι πράγματι πολύ θλιβερόν τόσον οἱ «θεολόγοι» σας, ὅσον καί ἐσεῖς, νά διαψεύδετε ἀφῶβως τὰς Θ. Γραφὰς γράφοντας σχετικῶς διά τήν θέωσιν: «Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς δημιουργίας του, δηλαδή πρὶν ἀκόμη πέσει εἰς τὴν ἁμαρτίαν, εἶχε ἀνάγκη σωτηρίας» (βλ. ἐφημερίς «Ρωμιοσύνη» τοῦ «Ἀμερικῆς» κ. Παύλου).

Δέν γνωρίζετε πῶς, ὅταν ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὁ Ἀδάμ πρὸ τῆς πτώσεως εἶχε ἀνάγκη σωτηρίας, ὅπως παρομοίως ἀνάγκη σωτηρίας εἶχε καί μετὰ τήν πῶσιν του γενόμενος θνητός, παρομοίως λογίζεται θνητός καί πρὸ τῆς πτώσεώς του; Αὐτό ὅμως καταδικάζεται ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν.

«...ὅστις λέγει τόν Ἀδάμ τόν πρωτόπλαστον, ἄνθρωπον θνητόν γενόμενον οὕτως, ὡς, εἴτε ἁμαρτήσοι, εἴτε μή ἁμαρτήσοι, τεθνήξεται ἐν τῷ σώματι, τοῦτ' ἔστιν ἐξελεθῆν ἐκ τοῦ σώματος, μή τῆ ἀξία τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ τῆ ἀνάγκη τῆς φύσεως, ἀνάθεμα εἶν». (βλ. «Ι. Πηδάλιον», κανὼν ΡΚ'109 (ΡΘ') τῆς ἐν Κερθαγένῃ

Συνόδου).

Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καί τὰ τόσα ἄλλα ὡς θά ἴδωμεν εἰς τήν συνέχειαν, μᾶς λέτε ὅτι ἀγωνίζεσθε: «διά τήν ἀνόθευτον πίστιν μας... παιδιόθεν», καί «Ἐπαναλαμβάνω ἀδελφέ: Δέν εἴμεθα αἰρετικοί οὔτε διαστροφεῖς πατερικῶν δοξασιῶν...».

Ὅταν γράφετε: «ἡ ἐνανθρώπησις δέν εἶχε καμμία σχέση μέ τήν πῶσιν τῶν πρωτοπλάστων...»!

Ὅταν πιστεύετε: «καί ἐάν ἀκόμη δέν ἁμάρταναν οἱ πρωτόπλαστοι, θά ἐννθρόπιζεν ὁ Χριστός»(!) καί ὅτι αὐτό ἐδόθη «κατὰ τήν ἄνω Θεολογίαν καί πληροφορίαν, ὑπὸ ἁγίων ἀνδρῶν...», εἶναι ὡς νά μᾶς λέτε: «σοφία πρόσχωμεν». Δηλαδή, ἡ Ἀγ. Γραφή καί τόσοι ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διαφορετικὴν ἄποψιν, δέν ἔχουν τήν ἄνω Θεολογίαν καί πληροφορίαν;

Ὅταν ἰσχυρίζεσθε: «Ὁ ἄνθρωπος... πρὶν ἀκόμη πέσει εἰς τὴν ἁμαρτίαν, εἶχε ἀνάγκη σωτηρίας»!

Ὅταν ἀρνήσθε τήν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ: ὅτι ὁ Ἀδάμ, πρὸ τῆς πτώσεώς του, δέν ἠδύνατο νά θεωθῆ ἄνευ τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ!

Ὅταν ἰσχυρίζεσθε ὅλα αὐτὰ καί δέν εἴσθε ἀκόμη διαστροφεῖς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πότε θά γίνετε αἰρετικοί καί διαστροφεῖς, ὅταν θά ἀλλοιώσετε ὅλο τό Εὐαγγέλιον;

Εἶναι λόγια αὐτὰ νά γράφονται καί νά πιστεύονται ὡς ὀρθόδοξα; Τέλος πάντων εἴσθε διά κλάματα!

Δέν γνωρίζετε ὅτι ὅστις ἀλλοιώνει τήν διδασκίαν τῶν ἁγ. Ἀποστόλων ἔχει ἀνάθεμα; «ὡς προειρήκαμεν, καί ἄρτι πάλιν λέγω· εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. Α', 9). Οὕτω λοιπόν παρελάβετε ἐκ τοῦ Ἀποστόλου; «καμμία σχέση δέν ἔχει ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Κυρίου μέ τήν πῶσιν τοῦ Ἀδάμ»; Ἐνῶ ὁ Ἀπόστολος οὕτως λέγει: «ὅτι Χριστός Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τόν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ» (Α', Τιμ. α', 15). Δέν εἶναι αὐτό διαστροφή τῆς ἀληθείας; Δέν εἶναι παρακοή καί πλάνη; «ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· ὁ γινώσκων τόν Θεόν ἀκούει ἡμῶν. ὅς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἀκούει ἡμῶν. ἐκ τούτου γινώσκομεν τό πνεῦμα τῆς ἀληθείας καί τό πνεῦμα τῆς πλάνης» (Α', Ἰω. δ', 6).

Ὅχι μόνον ἀπὸ πνεῦμα πλάνης διακατέχεσθε, ἀλλὰ καί ἐπεικῶς καταγέλαστοι θεωρεῖσθε ἀπὸ τούς μεγάλους θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, Χ. Ἀνδρουῖτσος: «τό μυστήριον ἀπ' αἰῶνος ἐν τῷ Θεῷ κεκρυμμένον (πρὸς Ἐφεσ. κεφ. γ'.) οὐδαμοῦ δέ ἀποκεκάλυπται ὡς ἔμελλε πληρωθῆναι, καί τῆς ἀνθρώπων φύσεως ἐν τῷ Ἀδάμ μή παραπεσούσης· ἄρα μαντικῆς εἰδός ἐστὶ καταγέλαστον ἐπεικῶς, τοιαύτην ἐνεχθῆναι τῷ Θεῷ πῆφρον λέγειν, περὶ ἧς Ἀποκάλυψις οὐδεμία ἐν ταῖς Γραφαῖς ὄλως ἐξήνεκται» (βλ. «Θεολογικόν» Εὐγενίου Βουλγάρεως, σελ. 504-507, Ἔκδ. Ρηγοπούλου).

Ἄκομη καί ἡ Οἶκ. Σύνοδος καί ὄχι μόνον μία (βλ. Βιβλίον μου, σελίς 112-119) οὕτως χαρακτηρίζουν ὡς «τῆς ἐναγοῦς διχονοίας συνήγοροι».

«...πάντα προσλαβὼν, καί ἐνώσας ἐαυτῷ καθ' ὑπόστασιν, τὰ τῆς ἡμετέρας ἐξιάσατο φύσεως, σῶμα, ψυχὴν, νοῦν, ἐνέργειαν, θέλημα, δι' ὧν ὁ Ἀδάμ ἐκουσίως παρέβη τὴν ἐντολήν· ὅλος ἁμαρτήσας, καί ὅλος τῷ θανάτῳ κατακριθείς, καί διά τοῦτο καί ὅλος ἰαθῆναι δεόμενος παρ' αὐτοῦ τοῦ τήν ἡμετέραν πρότερον μὲν δημιουργήσαντος, ὕστερον δέ καινοουργήσαντος φύσιν. εἰ μὲν γάρ ἡμῖς ἔπαισεν ὁ Ἀδάμ,

ἡμῖς καὶ τὸ προσειλημμένον καὶ τὸ σωζόμενον, ὡς φησὶν ὁ θεολόγος Γρηγόριος· εἰ δέ ὅλος, ὅλω τῷ γεννηθέντι ἡνωται, καὶ ὅλος σώζεται. μὴ τοίνυν βασκανέωσαν ἡμῖν τῆς παντελοῦς σωτηρίας, οἱ τῆς ἐναγοῦς διχονοίας συνήγοροι...»*.

Διερωτῶμαι λοιπόν Δέσποτά μου, ἐσεῖς δὲν ἔχετε προσωπικὴν ἄποψιν; Δηλαδή ἐάν σὰς εἶπουν πετάει ὁ γαῖδαρος, ἐσεῖς θά ἀπαντήσετε ναί πετάει, ἐπειδὴ κατέχουν ἓνα χαρτί θρησκευολογίας; Ὁ τρόπος αὐτός ἐκφρασίς μου ἐκφράζει ἀγανάκτησιν. Ἡ Ἱ. Σύνοδος δὲν ἀποφασίζει πλέον, ἀλλὰ οἱ ἐκάστοτε «θεολόγοι». Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου, δὲν εἶναι τῶν ἱεραρχῶν, ἀλλὰ τῶν φωτισμένων ἢ μὴ θεολόγων.

Τὶς ὑμᾶς ἐβάσκανε καὶ ἐσεῖς ὁ μέγας ἀγωνιστής τῆς τοῦ Χριστοῦ Πίστεως, τώρα πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σας νὰ πέσετε εἰς τοιαύτην πλάνην, νὰ πιστεύετε μαζί μὲ τὸ δόγμα καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ νὰ εἰσθε μάλιστα «ὀρθοφρονῶν». Καὶ ἀντὶ νὰ ὀδηγήτε τοὺς ὑφισταμένους σας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ὑπακοῆς πρὸς τοὺς ἁγίους, τοὺς ὀδηγεῖτε εἰς τὴν ὑπακοὴν τῶν «θεολόγων» σας! Κρῖμα!

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ, τὰς πολλὰς ὄντως παρακλήσεις σας, διὰ νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, προέβλεπα τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀποτυχίαν καὶ ἡ δυσαρέσκεια ἀμφοτέρων θά ἦτο δεδομένη. Δὲν ἀντέχει κανεὶς νὰ ἀκούη ἀπὸ χεῖλη Ἀρχιεπισκόπου τὴν ἀδικίαν τῆς καθαιρέσεως ὡς νομιμότητα, τὸ καταγέλαστον ἐπικῶς τοῦ Εὐγ. Βουλγάρεως ὡς λογικότητα, τὸ ἐξ αἰτίας ὑμῶν δημιουργηθέν σχίσμα νὰ ἐπιστρέφεται εἰς ἐμέ, καὶ αἷμα μαρτυρίου νὰ μὴν μᾶς ἀποπλύνῃ καὶ τέλος ὡς ἐπιβράβειυσιν τῶν προσπαθειῶν μου διὰ τὴν ἀλήθειαν, μοῦ ἀποδώσατε τὸν τίτλον τοῦ «ἀνυποτάκτου καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας». Ἐν γνώσει ὅλων αὐτῶν καὶ ἄνευ οὐδεμίας ἐκ μέρους ὑμῶν καλῆς θελήσεως διορθώσεως, ἡ ἐπίσκεψίς μου θεωρεῖται πλέον περὶττῆ!

Ἐξ ἄλλου καὶ ἐάν ἀκόμη χάριτι Χριστοῦ πεισθῆτε, δὲν θά σὰς ἀφήσουν οἱ περὶ ὑμῶν ἀρχιερεῖς νὰ τὸ διορθώσετε. Αὐτὸ διαφαίνεται ἀπὸ τὸ «*Λαμβάνω προσωπικὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπικοινωνήσω γραπτῶς μαζί σου*». Οἱ δὲ «θεολόγοι», σας θά ἀντιδράσουν τὰ μέγιστα. Ποῖοι ἐξ αὐτῶν ἀναγνωρίζουν τὸ λάθος των; Ὅλοι εἶναι Πάπαι καὶ ἐάν ἀκόμη τὸ καταλάβουν, δὲν θά τολμήσουν νὰ τὸ φανερώσουν. Φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν ἐκτεθοῦν, τοὺς Πανεπιστημιακοὺς Καθηγητὰς των νὰ μὴν ἔλθουν εἰς ἀντίθεσιν, ἀπὸ ὅπου καὶ ἐδιδάχθησαν τὴν θεωρίαν αὐτὴν τῶν Προτεσταντῶν**. Συνεπῶς δὲν θά

*Βλ. «Πρακτικά τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων», τόμος Β', σελ. 548,512, ἔκδοσις Καλύβης Τιμίου Προδρόμου, Ἱερά Σκήτη Ἁγ. Ἄννης, Ἁγ. Ὅρος. Βλέπε περισσότερα εἰς τὸ βιβλίον μου, σελ. 112.

**Ἡ ἐνανθρώπις: «προωρίσθη ἀπολύτως καὶ ἀσκέτως πρὸς τὴν πῦσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ σκοπῷ τελειοποιήσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ κόσμου εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οὗτος δὲν ἐπιπτεν, ὡς ὑπεστήριξεν ὁ Δούνης Σκότιος καὶ οἱ κατ' αὐτόν». (Βλ. «ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ» Π. Τρεμπέλλα, Τόμος 2, Ἐκδοσις 1959, σελ. 9-11). Καὶ αὐτὴν τὴν θεωρίαν παρομοία μὲ τὴν ἐσφαλμένην «Απολογίαν» τοῦ ἁγίου Νικοδήμου (ὅμως δὲν δογματίζει), τὴν ἐβάπτισαν «ὀρθόδοξον ὑψηλὴν» θεολογίαν καταδικάζοντες τοὺς ἁγίους μας ὡς: «...Τέτοιες ἐρωτήσεις (σ.σ. Ἐάν ὁ Ἀδὰμ δὲν ἡμάρτανε ὁ Χριστὸς θά ἐρχόταν) προϋποθέτουν ὑπερβολικὴ λειτουργία τῆς λογικῆς στὴν προσπάθεια κατανοήσεως διὰ τοῦ λόγου τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο διέκρινε τὴν σχολαστικὴν καὶ ὄχι τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν» (Βλ. Ἱ. Βλάχος «Τὸ ἀπροϋπόθετον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως» Β' Χριστολογικὰ θέματα, Κεφ. 3, σελ. 387).

θελήσουν ὡς ὁ Ἄρειος νὰ εἶπουν ὅτι ἔσφαλαν. Καὶ ἐσεῖς δὲν ἔχετε τέτοιες ψυχικὲς δυνάμεις νὰ ἀντισταθῆτε, οὕτως ἐκτιμῶ, ἐκτός καὶ ἐάν ὁ Θεὸς σὰς βοηθήσῃ. Ἄρα τὸ ἀποτέλεσμα μίας τέτοιας συναντήσεώς μου ἐκ τῶν προτέρων εἶναι ἡ ΑΠΟΤΥΧΙΑ.

Πάντως πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ εἰκόνα τῶν ἀρχιερέων σας καὶ ἐσὰς προσωπικῶς πρὸς τοὺς ἔξω ἀνθρώπους δὲν εἶναι ὅτι τὸ καλύτερον, προδίδοντες τὰ τῆς Πίστεως, πιστεύοντες καὶ τὸ δόγμα καὶ τὴν ἄποψιν-αἵρεσιν, ὡς ὀρθόδοξα. Ἀπορρίψατε τὴν δόξαν σας, κρατεῖστε μόνον τὸ δόγμα καὶ ἀρκεῖ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης. Τὸ «ἐάν» καὶ τὸ «οὕτως ἢ ἀλλῶς» δὲν ἔχουν θέσιν, ἐσεῖς τὰ εἶπατε, στηριζόμενοι εἰς τὴν γνώμην ἑνὸς μόνου ἁγίου (ὁ ὁποῖος δὲν τὸ ἐδογματίσει). Ἐρωτῶ δὲν εἶναι σατανικὸ ὅταν ἀντιτίθεσθε μὲ τὰς Θείας Γραφὰς καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἁγίους; Ἐγὼ ἀπλῶς ἀγωνίζομαι διὰ τὴν ἀλήθειαν ὅπως ἀπορρίψατε καὶ σταθῆτε μόνον εἰς τὸ πραγματικὸ γεγονός, τὸ δόγμα.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα πρὸς ἀπάντησίν μου καὶ εὐχομαι ἐκ βαθέων πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς σας, νὰ ἀκούσω τὸ χαρμόσυνον γεγονός, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομος ἐδέχθη τὴν διδαχὴν ὅλων τῶν ἁγίων, τῆς Θ. Γραφῆς, καὶ τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου ὅτι: «εἰ μὴ ἐδεῖτο φησὶν, ἡ σὰρξ τοῦ σωθῆναι, οὐκ ἂν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σὰρξ ἐγένετο» (ἐάν ὁ Ἀδὰμ δὲν ἡμάρτανε ὁ Χριστὸς δὲν θά ἐρχόταν), ἀπορρίπτοντας καὶ ὅλα ὅσα κακόδοξα ἐγράφησαν εἰς τὸ παρελθόν. Ἀλλὰ ἔδωσε καὶ ἐντολήν ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀρχιερεῖς διορθώσουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἰδικὰ των δημοσίως πρὸς εἰρηνευσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τότε, καλῶς ἐπέμενα εἰς τὸν Μακαριστὸν Πενταπόλεως Καλλιόπιον, νὰ ψηφίσωμεν Χρυσόστομον!

Ἐάν παρ' ἐλπίδα ἅγιε Δέσποτά μου, δὲν πεισθῆτε μὲ ὅσα ἐγράφησαν, ἐν ὀνόματι Χριστοῦ σὰς ἱκετεύω, ὅπως, μὲ Ἀγιογραφικὰ καὶ Ἀγιοπατερικὰ κείμενα καὶ μόνον, ὄχι πλέον «θεολόγων»*, νὰ διαφωτίσετε καὶ ἐμέ τὸν ἄθλιον.

Ὁ «ἀνυπότακτος» Δωδεκανήσου Καλλίνικος

*Δὲν ἀναφέρομαι γενικῶς εἰς ὅλους, βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ἐλάχιστοι θεολόγοι εἰς τοὺς ὁποίους «βγάζει κανεὶς τὸ καπέλο» κατὰ τὴν λαϊκὴν ἐκφρασίαν.

Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἁγιοι Κολλυβάδες»...

συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Ὡς πρὸς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὁ ἱερεὺς μετὰ τὰς εὐχὰς τῆς μετουσιώσεως: «*καὶ ἰκάνωσόν με τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, ἐνδεδυμένον τὴν τῆς ἱερατείας χάριν, παραστῆναι τῇ ἀγίᾳ σου ταύτῃ τραπέζῃ καὶ ἱερουργῆσαι τὸ ἅγιον καὶ Ἀχραντὸν σου Σῶμα...*», σημαίνει ὅτι μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν ὁποίαν ἔλαβε διὰ τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης, θά ἱερουργῆσῃ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου. Ὅμως, ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀπωλέσθῃ ἐξ αἰτίας τῆς αἰρέσεώς του, βάσει ποίας λοιπόν δυνάμεως θά ἱερουργῆσῃ καὶ θά δώσῃ τὴν προσταγὴν εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ μεταποιήσῃ τὸν ἄρτον καὶ οἶνον εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ λέγοντας: «*Καὶ ποιήσον τὸν μὲν Ἄρτον τοῦτον, τίμιον*

Σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου»; Βεβαίως μέ τήν προσταγήν τοῦ ἱερέως «ποίησον», μεταποιεῖται τήν στιγμήν κατά τήν ὁποίαν σταυρώνει διά τῆς χειρός του τόν ἄρτον καί τόν οἶνον, εἰς Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Ἴδου διατί ἡ χεῖρ τοῦ ἱερέως λέγεται χαριτόβρυτος, καί ἀσπαζόμεθα αὐτήν ὄχι μόνον τήν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀλλά πάντοτε. Ἐρωτῶμεν ἔχει ὁ αἵρετικός χαριτόβρυτον δεξιάν;

Δέν εἶναι τυχαῖον καί τό γεγονός ὅτι, ἀπό τās λειτουργικάς εὐχάς οἱ ἴδιοι οἱ νεομερολογῖται ἀφῆρεσαν τήν λέξιν «ζωηρόν Αἷμα» Χριστοῦ καί λέγουν ἀπλῶς «Αἷμα Χριστοῦ» (βλ. «Ἱερατικόν» Ἐκδόσεως Ἱ. Αποστ. Διακονίας). Ἐν ἄρα μαρτυροῦν οἱ ἴδιοι ὅτι δέν εἶναι τό ζωηρόν Αἷμα τοῦ Χριστοῦ αὐτό τό ὁποῖον κοινοῦν, «γλῶσσα λανθάνουσα τήν ἀλήθειαν λέγει». Συμπεραίνεται λοιπόν ὅτι ἡ προσταγή μένει ἀνενεργός, διότι χάριν ἁγίου Πνεύματος δέν ἔχουν, ἀλλά ἐνεργοῦν μόνον τόν τύπον τοῦ μυστηρίου. Ὅμως, ἐπειδή ὁ Θεός δύναται νά ἐνεργῇ ὅπως βούλεται, δηλαδή, ὅπως πρῶτον εἰσήγαγε εἰς τόν Παράδεισον τόν ἄρτον, ἄνευ βαπτίσματος καί Θείας κοινωνίας, οὕτω καί ἐάν ἕνας ἀπλός πιστός νεομερολογίτης, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἔχει ἐντός του τό ἅγιον Πνεῦμα, ἢ διότι διατελεῖ ἀκόμην ἐν ἀγνοία, ἢ διά τινός ἄλλης αἰτίας, (δι' αὐτόν τόν λόγον τούς μνημονοῦμεν ἀκόμην κατ' οἰκονομίαν), ἐσθίων τόν ἐν δυνάμει ἄρτον καί οἶνον, δύναται μέ τήν ἐν ἑαυτῷ παρουσίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νά γίνῃ ἐντός αὐτοῦ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Αὐτό βεβαίως τό λέγομεν μόνον μετά ὑποθέσεως, καθῶς «τίς γάρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; Ἡ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;» (πρός Ρωμ. κεφ. ια'). Ἐάν λοιπόν τοῦτο ἴσως συμβαίνει, ὅμως διά τούς ἐν γνώσει αἵρετικούς νεομερολογίτας, οἱ Ἱ. Κανόνες μᾶς λέγουν ὅτι δέν συμβαίνει παρομοίως, διότι ἔγινε εἰς αὐτούς πλεόν τό φῶς σκότος καί τό σκότος φῶς, καθῶς βλέπουν τήν ἀλήθειαν τῶν ὀρθοδόξων Γ.Ο.Χ. ὡς πλάνην καί τήν πλάνην τῶν παπικῶν ὡς ἀλήθειαν. Ἡμεῖς ἐδῶ ἀπλῶς γνωματεύομεν πρὸς θεραπείαν καί ὄχι μέ σκοπόν νά καταδικάσωμεν αὐτούς.

Καταγράψαμε λοιπόν ἐν ὀλίγοις τήν ὀρθόδοξον καθ' ἡμᾶς ἄποψιν περί χάριτος καί χρόνου ἀπωλείας αὐτῆς, καί τήν ὀρθήν ἐρμηνείαν τῆς προστακτικῆς τοῦ «ἀνάθεμα ἔστω», ἔναντι εἰς ὅσα ἀναφέρει ὁ π. Νικ. Δημαρᾶς εἰς τό ἐν λόγῳ περιοδικόν του. Ἐάν παρ' ἐλπίδα ἔχει ἀντίθετον ἄποψιν μετά ἀπό ὅσα διαφορετικῶς ἐγράψαμε ἄς μᾶς διαφεύσῃ. Καί θά πρέπει νά γνωρίζῃ πῶς ὅλοι σφάλλουν καί πρῶτον ἡμεῖς, ἀλλά πολύ περισσότερο οἱ κατέχοντες σήμερον πτυχίον «θεολογίας».

Ἡ ἀπάντισις τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Καλλινίκου πρὸς τόν παν/τον π. Ἀμφιλόχιον

Πανοσιολογιώτατε,

Ἐλαβον τήν ἐπιστολήν σας καί προνοημένως τό περιοδικόν καί τούς δύο τόμους πρὸς ἐνημέρωσίν μου, καθῶς τά ἐζήτησα κατά τήν εἰς Κάλυμνον ἐπίσκεψίν σας καί σᾶς εὐχαριστῶ, εὐχόμενος ἅμα καί τήν κατ' ἄμφω ὑγείαν σας.

Θά προσπαθῶ νά σᾶς δώσω μίαν σύντομον ἀπάντησιν ὁμολογίας Πίστεως εἰς ὅλα τά θέματα, ἄν καί μερικά βεβαίως χρήζουν ἰδιαίτερας προσοχῆς καί ὁ ἐλεύθερος χρόνος μου δέν εἶναι πάντα ἐπαρκής. Εὐχομαι ἐπίσης καί ἐγώ νά ὑπάρξῃ μία γό-

νιμος συζήτησις εἰς ὅλα αὐτά τά θέματα τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἐάν μεταξύ μας ὑπάρξῃ εἰς ἑτεροφρονῶν ἀπό ὃ, τι φρονεῖ καί πιστεύει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, σκοπός μᾶς θά εἶναι νά προσπαθῶμεν νά δώσῃ ὁ εἰς εἰς τόν ἄλλον νά κατανοήσῃ ποῖος ἐκ τῶν δύο εὐρίσκεται μέ τήν ἀλήθειαν, ἄλλως καί τό ἔχει κατανοήσει καί ἀπό ἐγωισμόν καί μόνον ἐπιμένει, τότε χωρὶς χαρακτηρισμούς καί ἀκρότητας, διακόπτομεν τήν μεταξύ μας προσπάθειαν.

Οὕτω λοιπόν, ἐσεῖς πρῶτος, τόσον μέ τήν ἐπιστολήν σας, ὅσον καί μέ τήν ἀποστολήν τῶν περιοδικῶν σας, μοῦ ἐδώσατε τό πρῶτον ἔναυσμα τῆς διαφωνίας μου (εἶμαι ἑτεροφρονῶν πρὸς ὑμᾶς) καί ὀφείλω νά ἀπαντήσω καί ἐν συνεχείᾳ θά ἀναμένω καί τήν ἐκ μέρους σας ἀνταπάντησιν.

Γράφετε ὅτι ἀνεγνώσατε μετά προσοχῆς τό βιβλίον «Ἐβάπτισαν ὀρθοδοξίαν τήν κακοδοξίαν καί ἐκρήμνισαν ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως» καί τό ὁποῖον σᾶς ἔχει δημιουργήσει πολλά προβλήματα καί ἀπορίας. Μ' εὐχαριστεῖ ἰδιαίτερος νά ἀσχολοῦμαι μ' ἕνα θέμα διά τό ὁποῖον τόσον πολύ ἐκοπίασα. Πράγματι γράφετε ἀλήθειαν ὅταν λέγετε ὅτι ἔχετε ἀπορίας καί πολλά προβλήματα. Ὅμως ὅλα αὐτά ἔχουν δημιουργηθῆ, ἐπειδή ἔχετε παρασυρθῆ, ἴσως ἀπό τήν πρότασιν «καθ' ὑπόθεσιν...», τήν ὁποίαν κατενοήσατε λανθασμένως ὡς ὑποθετικῆν, ἐνῶ εἶναι καταφατική. Θά συνέβαινε ὄντως ἄν καθ' ὑπόθεσιν γινόταν! Ἄλλως πῶς ἐξηγεῖται ὅτι ἐκατηγορήθη ὁ ἅγιος ἀπό τούς πεπαιδευμένους εἰς τήν θεολογίαν τῆς ἐποχῆς του; Ἀκόμην πρὸς τί τόση θεολογική μελέτη καί διεξοδική ἀπάντησις καί ἀπόκρουσις τῶν ἀντιφρονούντων, διά μίαν ὑπόθεσιν; Θά ἦτο παράλογον νά ἀσχολοῦνται, τόσον ὁ ἅγιος, ὅσον καί οἱ ἀντιφρονούντες διά μίαν ὑπόθεσιν! Ξαναδιαβάστε προσεκτικῶς τό κείμενο. Ἐξ' ἄλλου ὅλη ἡ «Ἀπολογία» τοῦ ἁγίου εἶναι καταφατική καί ὄχι ὑποθετική. Ἐπίστευε καί τās δύο ἐκδοχάς καί τό δόγμα, ἀλλά καί τήν ἄποψίν του, τήν ὁποίαν μάλιστα τεκμηριώνει μέ τήν ἐμπεριστατωμένη «Ἀπολογία» του. Ὅμως εἰς αὐτήν, τό παράδοξον εἶναι, ὅτι ἐνῶ χρησιμοποιοῖ ἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά κείμενα, τά ἐρμηνεύει ὑποκειμενικῶς, δηλαδή, συμφώνως πάντα μέ τήν ἄποψίν του, καί οὐχί συμφώνως μέ τό ἁγιογραφικόν ἢ ἁγιοπατερικόν νόημα τῶν ἁγίων. Συνεπῶς ἐδῶ ἐντοπίζεται τό λάθος του. Καί προσπαθεῖ νά γεφυρώσῃ τās δύο ἀντιθέτους ἀπόψεις, τό δόγμα καί τήν ἄποψίν του, γράφοντας: «Διατί δέ εἶπεν ἄνωτέρῳ ὁ θεοφόρος Μάξιμος, ὅτι διά τό μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως ἔγιναν ὅλα τά κτίσματα, αὐτό δέ δέν ἔγινε διά κανέν τέλος, ἐνῶ αἱ θεῖαι Γραφαί, καί οἱ ἄλλοι θεοφόροι Πατέρες, φανερώς κηρύττουσιν, ὅτι τό μυστήριον αὐτό ἔγινε διά τήν τῶν ἀνθρώπων ἀνάπλασιν καί σωτηρίαν;» Καί ἀπαντᾷ «Ἐμοί δοκεῖ...» (βλ. «Ἀπολογία»).

Ἐδῶ μέ τήν προσωπικήν καί φιλοσοφικήν ἐξήγησιν τήν ὁποίαν μᾶς δίδει ὁ ἅγιος, δημιουργεῖ παραπλεύρως μέ τό σαφέστατον δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως διά τήν σωτηρίαν, μίαν σύγχυσιν, ἡ ὁποία ἀλλοιώνει τό πραγματικόν νόημα, ὡς ἐξῆς: ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος χωρὶς κανένα σκοπόν, συνεπῶς δέν ἦλθε διά τήν σωτηρίαν μας. Καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, τό μυστήριον τοῦτο ἔγινε, διά τήν τῶν ἀνθρώπων ἀνάπλασιν καί σωτηρίαν!

Ὅμως ὁ ἅγιος, ἐνῶ ἰσχυρίζεται τήν ἄποψίν του ὡς ὀρθήν, δέν παραλείπει συγχρόνως νά τονίσῃ ὅτι, δέν ἀποφαίνεται δογματικῶς, ἀλλά μετά δισταγ-

μοῦ καί ὑποθέσεως, ὡς θά ἴδωμεν κατωτέρω, ἐν ἀντιθέσει μέ τούς συνοδικούς ἀρχιερεῖς τοῦ κ. Χρυσοστόμου καί ὄχι μόνον, οἱ ὁποῖοι μέ τόν πλέον πειστικόν τρόπον μᾶς λέγουν ὅτι: «Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου μας δέν εἶχε καμμία σχέση μέ τήν πώση τῶν πρωτοπλάστων Ἀδάμ καί Εὕας. Ἔτσι καί ἀλλίως θά γινόταν!» Δηλαδή ψέματα μᾶς εἶπε ὁ Κύριος, ὅτι ἤλθε διά νά μᾶς σώση, διότι ἔτσι καί ἀλλίως θά ἔρχόταν! Ὡς τῆς ἀχαριστίας καί τῆς παραφροσύνης των! Συνεπῶς ὅταν γράφω, ὅτι πρόσωπα εὐρισκόμενα εἰς τόν ἀνώτερον καί ἀνώτατον κληρον (οὐχί κατώτερον) πολλακίς ὑπῆρξαν αἰτιοί θεομισήτων ἀλλαγῶν καί ἀλλοιώσεων, δέν ἀναφέρομαι εἰς τόν ἅγιον, ἀλλά εἰς τούς ἡμετέρους ἀρχιερεῖς, ὅπως καί εἰς τά σχετικά τροπάρια τοῦ βιβλίου, ἀναφέρομαι γενικῶς καί ἀορίστως, εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πράττουν παρομοίως.

Λέγομεν βεβαίως, ὅτι μᾶς ἐφώτισεν ὁ ἅγιος, καθὼς ὅπως γνωρίζετε, οἱ ἅγιοι δέν εἶναι ἐμπαθεῖς ὡς ἡμεῖς, εἶναι ἀπηλλαγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Ποσῶς λοιπόν τούς ἐνδιαφέρει, ἂν κατηγορηθοῦν ἢ ταπεινωθοῦν, ἢ μόνη χαρά καί ἀγαλλίασις των εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ ἀλήθειά Του. Βλέποντας λοιπόν, ἀπό ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται καθαρῶς τήν ἀλήθειαν, ἠθέλησε νά διορθώσῃ τό λάθος του φωτίζοντάς μας διότι, καθὼς γνωρίζετε οἱ ἡμέτεροι συνοδικοί τήν ἀνωτέρω παράλογον δοξασίαν, ἐνεκολλώθησαν ὅλοι των, ὡς ὀρθόδοξον διδακνὴν ὑψηλῆς θεολογίας καί ὡς ἀντιφρονούντα «κακοδόξως» μέ καθήρεσαν (βλ. «Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 895 σελ.14). Καί τό παράδοξον εἶναι ὅτι, παρά τās τόσας διευκρινιστικὰς δημοσιεύσεις μας, σιωποῦν ἀκόμη, ἀφήνοντας νά ἐννοηθῇ ὅτι, ἢ λόγω ἐγωῖσμοῦ δέν ἐπιθυμοῦν νά τήν διορθώσουν, ἢ πιστεύουν ὅτι ἔχουν ὑψηλόν νοῦν (Μαραθῶνος κ. Φώτιος) μὴ δυνάμενοι ἡμεῖς οἱ μικροὶ νά κατανοήσωμεν τό ὕψος τῆς διανοίας των (μᾶλλον βάθος ἀνοησίας!).

Ὅμως μᾶς ἐντυπωσιάζει τό γεγονός, ὅτι ἐσεῖς ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ βιβλίου μας, δηλαδή, ἂν θίγεται ἢ ὄχι τό δόγμα, οὐδέν λάθος ἐντοπίσατε, ἐνῶ ἐπισημάνατε μίαν φαινομενικὴν ἀνακόλουθον ἀντιστοιχίαν ὡς ἀνωτέρω ἐξηγήσαμεν, καί μᾶς γράφετε, τό νά σᾶς φωτίσῃ ὁ ὁσιος νά τόν ἐπαινέσετε τό κατανῶ, ὅμως, τό νά σᾶς φωτίσῃ νά τόν κατηγορήσετε, «ἐδῶ κάτι δέν πάει καλά». Αὐτό λοιπόν μόνον ἐντοπίσατε!;

Εἰς αὐτό τό λάθος ὁ ἅγιος Νικόδημος παρεσύρθη μᾶλλον ἐρμηνεύοντας λανθασμένως τήν πρότασιν τοῦ ἁγίου Μαξίμου τό «αὐτό δέ οὐδενός ἐνεκα» καί τήν ὁποῖαν ἐννόησε ὡς ἐξῆς: τό μυστήριον τοῦτο τῆς ἐνανθρώπησης ἐγίνε χάριν οὐδενός, ἐνῶ τό ὀρθόν εἶναι, ὅτι ὁ Θεός δέν παρεκινήθη ἀπό κανένα κτίσμα του, ὅλως αὐτοβούλως ἐπέλεξε τόν τρόπον αὐτόν τῆς ἐνανθρωπήσεως. Αὐτά ὅμως ὅλα ἀναφέρονται εἰς τό βιβλίον μας καί θά πρέπει νά τό ξαναμελετήσετε προσεκτικῶς, διότι λυπᾶμαι, ἀλλά θά πρέπει νά σᾶς τό εἰπῶ, ὅτι τό ἀνεγνώσατε ἐπὶ τροχάδην, διά τοῦτο καί σᾶς ἐδημιούργησε πολλά προβλήματα καί ἀπορίας.

Ἀκόμη ὁ ἅγιος, ὅπως καί πρωτύτερα ἐτονίσαμε, σαφῶς δέν ἐδογματίσε τά ὅσα ἔγραψε διά τήν Κυρίαν Θεοτόκον, ἀφ' ἐνός μὲν διά νά μὴν ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν μέ τό δόγμα, ἀφ' ἐτέρου δέ, διά νά κλείσῃ τά στόματα τῶν κατηγορῶν του, διά τοῦτο εἶπε: «Γ' δέ καί τελευταῖον ἀποκρίνομαι, ὅτι ἅπερ ἐν τῷ σημειώματι ἐκείνῳ εἶπομεν, οὐκ ἀποφαντικῶς καί

δογματικῶς, ἀλλά διστακτικῶς καί μετὰ ὑποθέσεως εἶπομεν». Ὅμως εἰς τήν «Ἀπολογία» του ὑποστηρίζει φανερῶς τά ἴδια διά τήν Κυρίαν Θεοτόκον, τά ὁποῖα ἀπορρέουν ἐκ τῶν ὅσων ἀναφέρει, λέγοντας μάλιστα πρός τό τέλος: «Ἰκανά νομίζω ὅτι εἶναι τά ὀλίγα ταῦτα εἰς ἀπολογία ἀπὸ γε τοῖς εὐγνώμοσι δαιτηταῖς καί ἀναγνώσταις τοῦ προῤῥηθέντος σημειώματός μου περί τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τούς ὁποῖους καί παρακαλῶ νά μὴ μέ διαβάλλωσι παρὰ λόγως· οὐ γάρ ἀπό γνώμης οἰκείας καί δόξης τοῦτο ἐκέῖσε ἔγραψα, ἀλλ' ἐπόμενος τῇ δόξῃ τῶν προῤῥηθέντων θεολόγων. Εἰ δέ τινες ἴσως ἐμπαθῶς κινούμενοι (ὅπερ ἀπεύχομαι) κατηγοροῦσί με, κατηγορεῖτωσαν μᾶλλον τόν θεοφόρον Μαξίμον, τόν Θεσσαλονίκης Γρηγόριον, καί τόν μέγαν Ἀνδρέαν καί τούς λοιπούς, παρ' ὧν ἐγὼ τήν δόξαν ταύτην ἠρανισάμην».

Ἐφ' ὅσον λοιπόν τά ὅσα ἔγραψε ὁ ἅγιος ἐν τῷ σημειώματι ἐκείνῳ τοῦ «Ἀοράτου Πολέμου» διά τήν Κυρίαν Θεοτόκον, σαφῶς ἀπορρέουν ἐκ τῆς Ἀπολογίας του καί δέν τά δογματίζει, ἄρα δέν δογματίζεται καί ὅλη ἡ Ἀπολογία του, ἐξ ἧς προῤῥηθη τό ἀποτέλεσμα, ἢ ἀπόρροια, τῆς ἐρευνᾶς του.

Συνεπῶς, ὁ ἅγιος (προτιμῶ νά τόν λέγω ἅγιον παρά ὄσιον), καί τό δόγμα ἐπίστευε καί τήν ἀποψίν του δέν ἀπέρριψε. Ἄρα δέν στέκει ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπορία σας: «Μήπως ἐδῶ μέ τό «καθ' ὑπόθεσιν» ἀπαλλάσσεται τῆς κατηγορίας ὁ Ὁσιος καί ἀδίκως κατεκρίθη δι' αὐτό τό θέμα;».

Ὅμως, μᾶς ἔχει δημιουργηθῆ ἡ ἐξῆς ἀπορία, ἐσεῖς, τί πιστεύετε σχετικῶς μέ τήν «Ἀπολογία», τήν εὐρίσκετε ὀρθή, ἢ ἐσφαλμένη; Θά ἤθελε πράγματι ὁ κάθε ἀναγνώστης νά μάθῃ ξεκάθαρα τήν ἀποψίν σας, διότι μέσα ἀπό τήν ἐπιστολήν σας, ἀπορρέει τό «ἤξεις ἀφήξεις», δηλαδή, πιστεύετε καί τά δύο.

Ἄρκετά ἔως ἐδῶ διά τό θέμα τῆς ἐπιστολῆς σας.

συνεχίζεται

Εἶναι ὄντως ἅγιος ἢ ὄχι, ὁ ὄσιος Βησσαρίων;

Λέγομεν λοιπόν ὅτι ἐάν εἶναι ἅγιος καί εἶναι νεοημερολογίτης, τότε ὁ Θεός εὐλογεῖ τό ἔργον τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καί ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τό θαῦμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ πμίου Σταυροῦ τήν 14ην (Ο.Η.) Σεπτ. τοῦ ἔτους 1925. Ἐπευλογεῖ τήν πορείαν πρός τόν οἰκουμενισμόν τῶν νεοημερολογιτῶν καί τήν ἔνωσην μετὰ τῶν παπικῶν καί ἔρχεται ὁ Θεός εἰς ἀντίθεσιν μέ ὅλους τούς ἱερούς κανόνας περί αἰρετικῶν, τόσον τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ὅσον καί τῶν Οἰκ. Συνόδων, ὅπερ ἀσεβέστατον. Καί ἐν ὀλίγοις ὁ Θεός ἀνατρέπει ὅλον τόν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. περί ὀρθοδοξίας καί Ἱ. Παραδόσεως, ὅπερ καί τοῦτο ἄποπον καθ' ὅτι ὑπάρχουν σωρεῖα φανερῶν ἀποκαλύψεων ὑπὲρ τοῦ ἀντιθέτου. Ἐκτός βεβαίως καί ἐάν οὗτος ὁ ὄσιος ἔχει κάτι τό κρυφόν, τό ὁποῖον ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ ὅλους τούς σημερινούς οἰκουμενιστάς καί ἡμεῖς δέν τό γνωρίζομεν. Δι' αὐτό ἄς μὴ βιάζωνται οἱ νεοημερολογίται νά πανηγυρίζουν, ὁ Θεός ἔχει τήν δύναμιν νά μᾶς φανερώσῃ τήν ἀλήθειαν. Εἶναι ἀφθαρτον ἐξ ἀγιότητος, ἢ ἀφθαρτον ἀπὸ ἄλλας αἰτίας...; Ἀναμένομεν...

Περί φιλαργυρίας

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εἰς τὴν ΚΗ' ὁμιλία του, ἐρμηνεύοντας τὴν θεραπείαν τῶν δύο δαιμονιζομένων εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσινῶν, εὐστόχως παραλληλίζει καὶ παρομοιάζει τοὺς φιλαργύρους μετὰ τοὺς δαιμονισμένους, οἱ ὁποῖοι γυμνοὶ περιήρχοντο τοὺς ἐρήμους τόπους καὶ τὰ μνήματα ὡσάν ἄγρια θηρία, φοβούμενοι μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἰατρὸν καὶ σωτῆρα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων ἡμῶν, ὅπως κατωτέρω θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ὁ ἅγιος.

«Ἀλλὰ καὶ ὁ φιλάργυρος τί εἶναι;... Ποῖος θὰ ἠμπορέσῃ ποτέ νά τόν συγκρατήσῃ; Μήπως οἱ καθημερινοὶ φόβοι, αἱ ἀπειλαί, αἱ παραινέσεις καὶ αἱ συμβουλαί; Μά, ὅλα αὐτὰ τὰ δεσμά τὰ σπάει καὶ ὅταν ἔλθῃ κανεὶς μετὰ τὴν πρόθεσιν νά τόν ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς φιλαργυρίας, τὸν ἐξορκίζει νά μὴ τόν ἐλευθερώσῃ, ἐπειδὴ θεωρεῖ μεγάλον βάσανον τὸ νά μὴ εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν βάσανον αὐτήν. Ἀλλὰ τί δύναται νά θεωρηθῇ ἀθλιώτερον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; Διότι ἐκεῖνος ὁ δαίμων, ἂν καὶ εἶχε καταφρονήσει τοὺς ἀνθρώπους, ἐν τούτοις ὑπεχώρησεν εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀμέσως ἐβγήκεν ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτός, ὅμως, δὲν ὑπακούει οὔτε εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Χριστοῦ. Πραγματικά, ἐνῶ κάθε ἡμέραν ἀκούει τὸν Θεὸν νά τοῦ λέγῃ ὅτι «δὲν ἠμπορεῖτε νά εἴσθε δοῦλοι καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν μαμωνᾶν συγχρόνως» καὶ νά ἀπειλῇ μετὰ τὴν γέεναν καὶ τὰς ἀθεραπεύτους κολάσεις, ἐν τούτοις δὲν ὑπακούει. Ὅχι βέβαια, ἐπειδὴ εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Χριστός δὲν μᾶς κάνει σῶφρονας χωρὶς νά τὸ θέλωμεν.

Δι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζοῦν σάν νά εὐρίσκονται εἰς τὴν ἔρημον, ἔστω καὶ ἂν εὐρίσκονται εἰς τὸ κέντρο τῶν πόλεων. Διότι ποῖος ἄνθρωπος μετὰ μισῶν θὰ ἠθέλε νά συναναστρέφεται μετὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ εἴδους; Ἐγὼ τουλάχιστον θὰ προτιμοῦσα νά συγκατοικῶ μετὰ πλῆθος δαιμονισμένων, παρά μετὰ ἓνα ἄνθρωπον πού νά ἔπασχεν ἀπὸ τὴν νόσον αὐτήν. Καὶ διὰ τὸ ὅτι δὲν κάνω λάθος, ὅταν λέγω αὐτὰ, μᾶς τὸ ἀποδεικνύει ἡ συμπεριφορὰ τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτούς. Πραγματικά, οἱ φιλάργυροι νομίζουν ὡς ἐχθρόν τινά καὶ ἐκεῖνον πού καμμίαν ἀδικίαν δὲν τοὺς ἔχει κάνει καὶ ἐπιθυμοῦν νά τόν καταστήσουν δοῦλον τινά, ὅταν εἶναι ἐλεύθερος, καὶ μετὰ μύρια κακά τόν ἀπειλοῦν. Ἀντίθετα, οἱ δαιμονισμένοι δὲν κάνουν τίποτε παρόμοιον, ἀλλὰ στρέφουν τὴν νόσον ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τινά. Οἱ φιλάργυροι, ἐπίσης, καταστρέφουν πολλὰ σπίτια καὶ γίνονται αἰτία νά βλασφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ

καί, γενικά, εἶναι καταστροφὴ διὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν οἰκουμένην ὁλόκληρον. Ὅσοι, ὅμως, ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τοὺς δαίμονας εἶναι ἄξιοι μᾶλλον οἴκτου καὶ δακρύων. Καὶ οἱ τελευταῖοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνεργοῦν χωρὶς συναίσθησιν, ἐνῶ οἱ φιλάργυροι παραφέρονται κατόπιν σκέψεως συμπεριφερόμενοι σάν ἕξαλλοι, κατεχόμενοι ἀπὸ μίαν παράδοξον μανίαν.

Ἀληθινά, ποῖο παρόμοιον κάνουν ὅλοι οἱ δαιμονισμένοι, σάν ἐκεῖνο πού ἀπετόλμησεν ὁ Ἰούδας καὶ διέπραξε τὴν ἐσχάτην παρανομίαν; Καὶ ὅλοι ὅσοι μιμοῦνται τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἰούδα, σάν τὰ φοβερά θηρία πού ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὰς κλύβας τῶν κατατρομάζοντων πόλεις, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὰ συγκρατεῖ. Βέβαια, καὶ αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς περιβάλλουν ἀπὸ παντοῦ δεσμά, ὅπως εἶναι ὁ φόβος τῶν δικαστῶν, ἡ ἀπειλὴ τῶν νόμων, ἡ κατακραυγὴ τοῦ κόσμου καὶ ἄλλα περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ, ἀλλ' ὅμως καὶ τὰ δεσμά αὐτὰ τὰ σπάζουν καὶ ἀναστατώνουν τὰ πάντα. Καὶ ἐάν κανεὶς ἐξηφάνιζε τελείως τὰς δεσμεύσεις αὐτάς, τότε θὰ ἔβλεπε καθαρά ὅτι ὁ δαίμων πού ἔχουν μέσα τοὺς αὐτοὶ εἶναι πολὺ ἀγριώτερος καὶ πῖο μανιώδης ἀπὸ αὐτόν πού ἐβγήκε τώρα ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους.

Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νά συμβῇ εἰς τὴν πράξιν, ἄς τὸ λάβωμεν ὡς ὑπόθεσιν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἄς ἀφαιρέσωμεν ὅλας τὰς δεσμεύσεις ἀπὸ τὸν φιλάργυρον καὶ τότε θὰ γνωρίσωμεν τὴν μεγάλην του μανίαν. Ἀλλὰ νά μὴ φοβηθῆτε τὸ θηρίον, ὅταν θὰ τὸ ἀποκαλύψωμεν. Διότι ἡ σκηνὴ εἶναι ὑποθετικὴ καὶ δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἔστω, λοιπόν, ἓνας ἄνθρωπος πού βγάζει φωτιά ἀπὸ τὰ μάτια του, μαῦρος, ἔχων εἰς κάθε ὦμον δράκοντας ἀντὶ χειρῶν. Ἔχει, ἐπίσης, καὶ στόμα ὅπου ἀντὶ ὀδόντων ἔχει καρφωμένα ξίφη καὶ ἀντὶ γλώσσης ἔχει πηγὴν πού βγάζει δηλητήριο καὶ φαρμάκι. Ἡ κοιλία του, πάλιν, εἶναι πῖο ἀδηφάγος ἀπὸ κάθε κάμινον καὶ κατατρώγει ὅ, τι τῆς ρίπτουν. Καὶ τὰ πόδια του ἔχουν πτερὰ καὶ εἶναι πῖο γρήγορα ἀπὸ τὴν φωτιάν. Τὸ πρόσωπόν του, ἐπίσης, ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον μεικτόν ἀπὸ σκύλον καὶ λύκον καὶ ὅτι δὲν ὁμιλεῖν ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐκβάλλει ἓνα ἦχον ἀπαίσιον, ἀηδιαστικόν καὶ φοβερόν. Ἄς εἰπώμεν δὲ ὅτι ἔχει φωτιά καὶ εἰς τὰ χέρια του. Ἴσως, νά σᾶς φαίνονται φοβερά τὰ λεχθέντα. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐσκιαγραφῆσαμεν ἀκόμη ἀντάξιον τῆς πραγματικότητος, διότι ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ πρέπει νά προσθέσωμεν καὶ ἄλλα» (βλ. Ἰωάν. Χρυσ./μου Ἔργα, τόμ. 65)

συνεχίζεται

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΦΩΝΗ»
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΤΩ ΝΟΜΩ Κωδικός 4176
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΚΑΛΥΜΝΟΣ 85200, ΔΩΔ/ΝΗΣΟΥ
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22430 47348, 47099, ΦΑΞ: 48271
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Δωδ/νήσου κ.κ.
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Περίοδος Β' Ἔτος ΙΓ' Τεύχος 69
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Ἐσῶτ. 10 εὐρώ Ἐξῶτ. 40\$